

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., Mickiewiczova 7104/14, Bratislava, zastúpenej advokátkou Mgr. Dagmar Yoder, LL.M., Advokátska kancelária Konečná & Zacha, s. r. o., Ventúrska 12, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave sp. zn. Rsp V-106/2014 z 10. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., Mickiewiczova 7104/14, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou Mgr. Dagmar Yoder, LL.M., Advokátska kancelária Konečná & Zacha, s. r. o., Ventúrska 12, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. Rsp V-106/2014 z 10. júla 2015, ktorým rozhodcovský súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť druhému účastníkovi konania sumu 17 526,45 € s príslušenstvom, nahradiť druhému účastníkovi konania trovy konania a zamietol vzájomnú žalobu sťažovateľky.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľka okrem iného uvádza:

«Rozhodcovský súd je zriadený podľa ustanovenia § 12 ZoRK Slovenskou obchodnou a priemyselnou komorou so sídlom Gorkého 9, 816 03 Bratislava, ktorá je právnickou osobou, zriadenou zákonom Slovenskej národnej rady č. 9/1992 Zb. o obchodných a priemyselných komorách, v znení neskorších predpisov. Rozhodcovský súd síce nie je orgánom verejnej moci, ale čiastočne vykonáva funkcie všeobecného (občianskoprávneho alebo obchodného) súdu a štát umožnil takúto delegáciu súdnej moci zo súdu na nesúdny orgán zložený v podstate zo súkromných osôb – rozhodcov. Takouto možnosťou sa štát nemôže zbaviť svojho pozitívneho záväzku zabezpečiť základné právo na spravodlivý proces.

V Konaní Rozhodcovský súd posudzoval otázku Odstúpenia zo dňa 08. 06. 2011 (ďalej ako „Odstúpenie“) sťažovateľa od Zmluvy o zabezpečení odpadového hospodárstva č. 2011052006 uzavretej medzi účastníkmi Konania dňa 28. 06. 2006 v znení jej neskorších dodatkov (ďalej ako „Zmluva“). Sťažovateľ si vzájomnou žalobou zo dňa 26. 02. 2015 (v znení zmeny petitu zo dňa 08. 04. 2015) uplatňoval vrátenie poskytnutého plnenia podľa ustanovenia § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, tj. zaplatenie sumy oproti zaplateniu peňažnej náhrady plnení poskytnutých druhým účastníkom Konania. Posúdenie otázky odstúpenia od Zmluvy na nariadenom ústnom konaní, vyjadrenie sťažovateľa a nedostatočné odôvodnenie Rozhodcovského rozsudku v súvislosti s argumentmi sťažovateľa, sú popísané nižšie...

Nedostatočné odôvodnenie Rozhodcovského rozsudku ako porušenie práva na spravodlivý proces

A.

Podľa ustanovenia § 51 ods. 3 ZoRK. Ak niektorú otázku postupu konania nemožno riešiť podľa ZoRK, použijú sa primerane ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi, ak to povaha veci pripúšťa.

Medzi základné zásady civilného procesu, ktorý sa subsidiárne aplikuje aj na konanie pred Rozhodcovským súdom, patrí právo na spravodlivý proces. Uvedené právo je zakotvené ako v článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovanom ako zákon č. 209/1992 Zb., tak aj v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež v úvodnom ustanovení § 1 O. s. p. Súčasťou práva na spravodlivý proces je podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva „právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, inak takéto rozhodnutie svedčí o svojvôli súdu a je arbitrárnym“. Otázka, či sa uvedené zásady aplikujú aj v prípade rozhodcovského konania, bola niekoľkokrát predmetom posudzovania Ústavného súdu Slovenskej republiky a tento súd jednoznačne potvrdil, že princípy práva na spravodlivý proces je potrebné dodržať aj rámci rozhodcovského konania. V tejto súvislosti uvádzané kritériá kladené na odôvodňovanie rozhodnutí všeobecných súdov sa preto v plnej miere aplikujú aj na odôvodňovanie rozhodnutí rozhodcovských súdov. Uvedený záver podporuje aj subsidiárna aplikácia ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. na kvalitu a náležitosti odôvodnenia rozhodcovského rozsudku.

V predmetnom Konaní bolo pre rozhodnutie vo veci relevantným posúdenie následkov odstúpenia od zmluvy. Na ústnom konaní, konanom dňa 29. 05. 2015, o ktorého priebehu je vyhotovená zápisnica, rozhodca vyjadril svoj predbežný právny názor na posúdenie predmetných následkov odstúpenia od zmluvy a sťažovateľovi dal čas a priestor sa k danému názoru písomne vyjadriť. Na tieto závery sťažovateľ reagoval podaním podanom dňa 04. 06. 2015, nazvanom Vyjadrenie k predbežnému právnomu posúdeniu sporu Rozhodcovským súdom (ďalej ako „Vyjadrenie“), kde detailne analyzoval aplikovateľnú judikatúru súdov a súvisiacu právnu teóriu zo Slovenskej republiky a Českej republiky, týkajúcu sa posúdenia následkov odstúpenia od obchodno-právnej zmluvy, predmetom ktorej je záväzok na opakujúce sa plnenie. Na následnom ústnom konaní, konanom dňa 09. 06. 2015, o ktorého priebehu je vyhotovená zápisnica, rozhodca na závery Vyjadrenia nereagoval a svoj právny názor neprezentoval...

Právna teória považuje za základnú povinnosť súdu pri odôvodnení rozhodnutia, vysporiadať sa s argumentmi účastníkov, je nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné argumenty a nadväzne na to sa s nimi buď stotožnil, alebo ich vyvrátil, resp. spochybnil. Iba takýto prístup môže zodpovedať kritériám riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako jedného zo základných atribútov spravodlivého procesu. Právna teória pri takýchto situáciách aplikácie princípov práva na spravodlivý proces zdôrazňuje, že čím hlbšia a detailnejšia je argumentácia účastníka konania, tým hlbšia a detailnejšia musí byť následná argumentácia súdu, ak chce vyvrátiť argumenty účastníka. Iba všeobecné konštatovanie nesprávnosti argumentov účastníka zo strany súdu nepredstavuje dostatočný protiargument a teda ani za dostatočné vysporiadanie sa s argumentmi účastníka. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Ešte prísnejšie pravidlá na vysporiadanie sa s argumentáciou účastníka je nutné aplikovať v situácii, keď sa účastník v určitej otázke dovoľáva právnej vedy alebo súdnej praxe. Podľa názoru Ústavného súdu Českej republiky by sa súd s citáciou právnej vedy a praxe mal vysporiadať tak, že uvedie jasné dôvody pre ktoré sa na danú vec nevzťahujú, inak by rozhodoval arbitrárne. K tomuto názoru sa prikláňa tiež Najvyšší súd Českej republiky, ktorý vysvetľuje, že ak účastník argumentuje názormi právnej vedy alebo judikatúry, musí súd na dané názory argumentačne reagovať a to napríklad aj tak, že vysvetlí, prečo sa na danú situáciu neaplikujú.

Rozhodcovský súd sa však v Rozhodcovskom rozsudku, ktorý vydal v rámci Konania a ktorý sťažovateľ touto sťažnosťou napáda, nijako nevyjadril, prečo ucelenú argumentáciu sťažovateľa, prezentovanú vo Vyjadrení, považuje za nesprávnu. K jednotlivým vo Vyjadrení analyzovaným rozhodnutiam sa vyjadril len okrajovo a nezodpovedal v žiadnom prípade na otázku, prečo by sa tieto na danú situáciu nemali aplikovať. Rozhodcovský súd založil Rozhodcovský rozsudok na nedostatočne odôvodnenom právnom názore a argumentačne nevyvrátil argumentáciu sťažovateľa uvedenú vo Vyjadrení. Sťažovateľ má preto za to, že Rozhodcovský rozsudok je, v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach týkajúcich sa rozhodcovského konania, arbitrárnym, čo znamená, že postupom Rozhodcovského súdu v Konaní a nevyrovnaním sa s argumentáciou sťažovateľa bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

Uvádzaná arbitrárnosť a nedostatočná odôvodnenosť Rozhodcovského rozsudku predstavuje podľa názoru sťažovateľa porušenie práva na spravodlivý proces v Konaní a je dôvodom na zrušenie Rozhodcovského rozsudku aj preto, že na rozhodcovské konanie sa aplikuje všeobecný civilný procesný predpis (O. s. p.), ktorého zásadou je aj zásada práva na spravodlivý súdny proces...

B.

Nad rámec argumentácie v bode A tohto článku si sťažovateľ dovoľuje poukázať na skutočnosť, že v Konaní, ktorého výsledkom bol Rozhodcovský rozsudok. Rozhodcovský súd nerozhodoval podľa názoru sťažovateľa podľa platného práva a nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia právnej normy, o ktoré oprel svoje právne závery, postupoval nielen nelegitímne, ale zároveň tým porušil aj základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zahŕňajúce právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Nesprávnosť aplikácie právnej normy, nadväzujúcu na neodôvodnenie jej výkladu prijatého Rozhodcovským súdom, vidí sťažovateľ v tom, že vo Vyjadrení analyzovaný pojem „opakujúce sa plnenie“ nespojil Rozhodcovský súd so správnymi následkami v súvislosti s Odstúpením od Zmluvy. V danom prípade podľa názoru sťažovateľa išlo o opakujúce sa plnenie, na ktoré sa koncepcia čiastočného odstúpenia od zmluvy podľa ustanovenia § 347 ods. 1 Obchodného zákonníka ani čiastkového odstúpenia od zmluvy podľa ustanovenia § 347 ods. 2 Obchodného zákonníka nevzťahovala, a preto mal Rozhodcovský súd aplikovať v danom prípade ustanovenie § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka a žalobu žalobcu v Konaní zamietnuť a vyhovieť vzájomnej žalobe sťažovateľa (ako žalovaného v Konaní) zo dňa 26. 02. 2015 (v znení zmeny petitu zo dňa 08. 04. 2015).

Sťažovateľ si v tejto súvislosti okrajom dovoľuje uviesť, že podľa jeho názoru Rozhodcovský súd preferoval nesprávny výklad predmetných právnych noriem, na ktorom by nemohol zotrvať, ak by sa bol náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou vo Vyjadrení, ktorá popisovala správny výklad predmetných právnych noriem a musel by ho zmeniť. Rozhodcovský súd dospel preto nevyhnutne k nesprávnym záverom,

pričom predmetnú vec nesprávne právne posúdil a jeho Rozhodcovský rozsudok je materiálne nesprávny.

Sťažovateľ má za to, že Rozhodcovský rozsudok je, v súlade s judikatúrou citovanou vyššie, arbitrárnym tým, že Rozhodcovský súd v Konaní nesprávne aplikoval príslušnú normu a neodôvodnil svoje rozhodnutie a postup a že uvádzaná arbitrárnosť a nedostatočná odôvodnenosť Rozhodcovského rozsudku predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces v Konaní a je dôvodom na zrušenie Rozhodcovského rozsudku.»

Sťažovateľka navrhuje aj odloženie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že vydaný rozhodcovský rozsudok je právoplatným exekučným titulom, hrozí jej začatie exekučného konania na podklade exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), pri ktorom je predpoklad, že bude zrušený. V exekúcii by sťažovateľke hrozila nenapraviteľná, priama a bezprostredná ujma na právach a majetku. Ujma, ktorú by pri odklade vykonateľnosti utrpel druhý účastník konania, je podľa názoru sťažovateľky v porovnaní s ujmovou, ktorú by utrpela ona sama, neporovnateľne menšia. Podľa sťažovateľky požadovaný odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nie je v rozpore s verejným záujmom, naopak, napomôže verejnému záujmu v tom zmysle, že rozhodnutie vydané na podklade porušenia základného práva sa nebude voči sťažovateľovi uplatňovať.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodcovským rozsudkom sp. zn. Rsp V-106/2014 vydaným dňa 10. 07. 2015 Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave v právnej veci spoločnosti

[redacted], zapísanej v Obchodnom registri vedenom Okresným súdom Trenčín, Oddiel: Sro, [redacted] proti spoločnosti Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 7104/14, 811 07 Bratislava I IČO: 35 871 733, zapísanej v Obchodnom registri vedenom Okresným súdom Bratislava I, Oddiel: Sro, Vložka č.: 58300/B porušené boli.

II. Rozhodcovský rozsudok sp. zn. Rsp V-106/2014 vydaný dňa 10. 07. 2015 Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave v právnej veci spoločnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zapísanej v Obchodnom registri vedenom Okresným súdom Trenčín, Oddiel: Sro, [REDAKOVANÉ] proti spoločnosti Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 7104/14, 811 07 Bratislava 1 IČO: 35 871 733, zapísanej v Obchodnom registri vedenom Okresným súdom Bratislava I, Oddiel: Sro, Vložka č.: 58300/B sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Rozhodcovský súd Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľka odôvodňuje takto:

«Sťažovateľ je právnická osoba, zastúpená advokátom, ktorá tvrdí, že jej základné právo alebo sloboda boli porušené a z toho dôvodu napĺňa podmienku aktívnej legitimácie podľa ustanovenia § 49 ZoUS.

Ústavný súd Slovenskej republiky už v minulosti rozhodoval o sťažnostiach proti rozsudkom rozhodcovských súdov v situácii, kedy sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces. V danom prípade má sťažovateľ, aj s prihliadnutím na uvedenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, za to, že vyčerpal všetky relevantné (účinné) opravné prostriedky proti Rozhodcovskému rozsudku.

Sťažovateľ však podal súčasne s podaním tejto sťažnosti žalobu na zrušenie Rozhodcovského rozsudku na všeobecnom súde, Okresnom súde Bratislava I, pričom na podklade doterajšej rozhodovacej praxe všeobecných súdov v konaniach o žalobách na zrušenie rozhodcovských rozsudkov existuje vážny dôvod predpokladať, že všeobecný súd vyhodnotí žalobu ako nespĺňajúcu striktné formulované dôvody na zrušenie Rozhodcovského rozsudku podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej ako „ZoRK“) a nebude sa preto pre nedostatok právomoci zaoberať ochranou porušeného základného práva. Preto sťažovateľ vychádza zo skutočnosti, že o ochrane jeho

základných práv a slobôd nebude rozhodovať iný orgán a že už vyčerpal (a nebude mať možnosť uplatniť) opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ak po skončení jednoinštančného konania pred Rozhodcovským súdom nie je žiadna účinná možnosť nápravy prostredníctvom všeobecných súdov, je namieste, aby do tohto procesu aktívne zasiahol aj Ústavný súd Slovenskej republiky...»

Dňa 29. februára 2016 doručil ústavnému súdu advokát JUDr. Ján Kanaba ml., Ulica J. Zemana 3141/101, Trenčín „*Oznámenie súdu o prevzatí právneho zastupovania*“, v ktorom oznámil, že „*prevzal zastupovanie klienta, sťažovateľa, spoločnosť Universal Media Corporation /Slovakia/ s. r. o., vo všetkých úkonoch pred Ústavným súdom SR v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR proti rozhodcovskému rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave v právnej veci evidovanej pod sp. zn. nRsp V 106-2014, Rvp 14042/2015*“, a zároveň požiadal o „*upovedomenie o všetkých úkonoch v predmetnej veci*“. Sťažovateľka však je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátkou Mgr. Dagmar Yoder, LL.M., Advokátska kancelária Konečná & Zacha, s. r. o., Ventúrska 12, Bratislava (ďalej len „advokátka“), na základe „*Plnomocenstva*“ zo 7. októbra 2015, ktoré advokátke nevypovedala a neurobila tak ani advokátka vo vzťahu ku sťažovateľke (ak by to tak bolo, bolo by ich povinnosťou oznámiť túto skutočnosť ústavnému súdu). V konaní pred ústavným súdom musí byť podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde každý sťažovateľ zastúpený advokátom, pričom judikatúra ústavného súdu sa ustálila na tom, že zastupovať sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom môže len jeden právny zástupca. Vzhľadom na uvedené ústavný súd oznámenie o prevzatí právneho zastupovania sťažovateľky neakceptoval.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo teda úlohou ústavného súdu predovšetkým posúdiť toho, či má právomoc preskúmať namietané porušenie základných práv rozhodcovským súdom zriadeným podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Na ústavnom súde už viacerí sťažovatelia spochybnili ústavnosť postupu a rozhodnutí rozhodcovských súdov zriadených podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Ústavný súd niektoré sťažnosti proti rozhodnutiam týchto súdov prijal na ďalšie konanie (II. ÚS 155/2015), a dokonca zrušil takéto rozhodnutia. Vychádzal pritom jednak z úvah, že rozhodnutie je zo zákona exekučným titulom [porov. III. ÚS 162/2011 a § 41 ods. 2 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov], ale aj z absencie iných opravných prostriedkov (III. ÚS 547/2013).

Ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 432/2015 dospel k záveru, že na preskúvanie rozhodnutia rozhodcovských súdov nemá právomoc. Z tohto dôvodu svojím uznesením z 11. novembra 2015 v konaní o predmetnej veci predložil plénu ústavného súdu v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy a § 6 zákona o ústavnom súde návrh stanoviska na zjednotenie právneho názoru II. senátu ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 432/2015 a odchylného právneho názoru III. senátu ústavného súdu vysloveného v náleze sp. zn. III. ÚS 162/2011 z 31. mája 2011 a v náleze sp. zn. III. ÚS 547/2013 z 19. februára 2014.

Plénum ústavného súdu uznesením sp. zn. PLz. ÚS 5/2015 z 18. novembra 2015 prijalo toto stanovisko: „Ústavný súd Slovenskej republiky nemá právomoc rozhodovať o sťažnostiach proti postupu alebo rozhodnutiam rozhodcovských súdov.“ Na základe § 6 zákona o ústavnom súde je senát v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Ústavný súd prikladá k predmetnému uzneseniu aj zjednocujúce stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 5/2015.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016